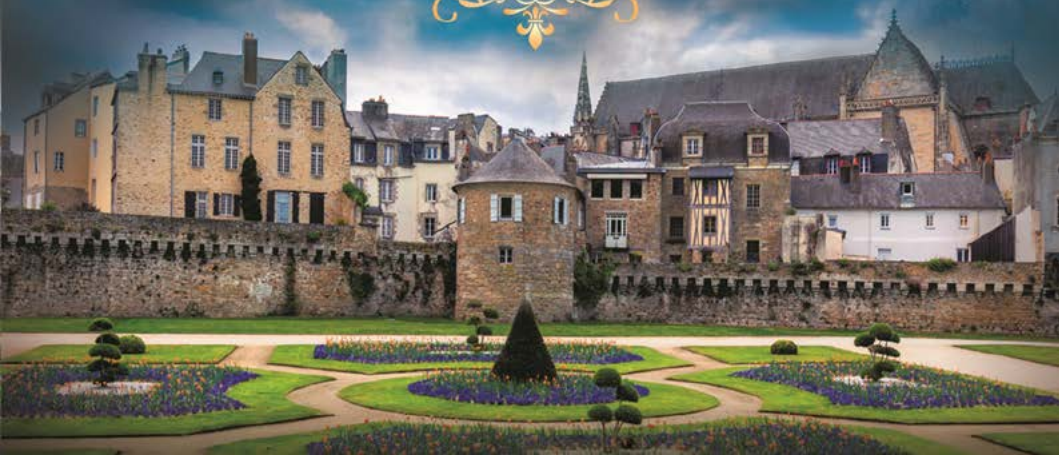
A woman in a blue historical dress with lace sleeves is holding a sword. The background is dark, and the overall theme is historical fiction.

*Všichni
za jednoho
a jedna proti
všem*

Milady

LAURA L. SULLIVANOVÁ

Milady

Vyšlo také v tištěné verzi

Laura L. Sullivanová

Milady – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Milady

Milady

LAURA L. SULLIVANOVÁ

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně. Jakákoliv podoba s žijícími či mrtvými osobami, událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Original title: *Milady*

Copyright © 2019 by Laura L. Sullivan

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Cover art: *Woman with knife* by Lee Avison / Trevillion Images;

Buildings by Liubomir Paut-Fluerasu / Arcangel

Cover design by Sarah Oberrender

Translation © Daniela Klečková, 2024

Odpovědný redaktor: Ladislav Niklíček

Jazyková korektura: Lucie Rohanová

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing, Praha 2024

www.fortunalibri.cz

První vydání

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována, ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena v jakékoliv formě ani elektronickými, mechanickými, kopirovacími, nahrávacími a jinými prostředky bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné verze 978-80-7546-571-9

ISBN e-knihy 978-80-7546-609-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7546-610-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7546-611-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

*Pro Bustera
a Luise*

Prolog

1628

Co všechno musí žena udělat, aby v tomhle světě přežila...?

Nevěstinec paní Foxové přitahuje podivnou klientelu. Po pravdě řečeno pro většinu žen je trochu divný každý muž, který si platí za rozkoš bez lásky. My ženy jsme naproti tomu vyhraněné bytosti, které se bezhlavě řítí z jednoho extrému do druhého. Buď hledáme lásku, anebo se chováme čistě pragmaticky. Milování pro nás znamená zamilovanost, anebo obchod. Nikdy nám nejde o obojí zároveň. Nemícháme tyhle dvě věci dohromady, přestože zaslepení muži si o tom myslí svoje.

Poznala jsem spoustu prostitutek a žádná z nich se nikdy nezamilovala do svého klienta. Málokterá k nim cítí něco kromě odporu, přestože se občas do srdce některé z přecitlivělých milostnic vloudí záblesk soucitu. Samozřejmě to neznamená, že děvka se nedokáže zamilovat. Když ji to potká, jde do toho naplno. Jen se jí to nestává s mužem, který jí platí, stejně jako švec se nezamiluje do svého kopyta.

Kupodivu muži odpradávná žijí v domnění, že je jejich kurtizány tajně milují. Nespokojí se s tím, že si zaplatí za rozkoš, stejně jako odmění šéfkuchaře za luxusní pokrm. Ne, vzali si do hlavy, že žena, kterou si koupí, k nim musí něco *cítit*. Považují to za svoje právo a připadali by si podvedení, kdyby si za svoje peníze mohli koupit pouhé fyzické uspokojení. Nejlepší zákazníci doufají, že si za zlato kupují i lásku. Tihle muži nejsou nebezpeční, i když žijí v bludu.

Ovšem ostatním ani tohle nestačí.

Markýz si libuje ve *vice anglais*, nebo jak jemu podobní říkají, ve zvrácenostech po anglicku. A tady, na pařížském předměstí, paní Foxová ochotně nabízí všechny druhy zvrácených rozkoší. Angličané a Francouzi spolu od pradávna soupeří, jejich královské rody se střídavě hádají a uzavírají mezi sebou sňatky a místní náboženské sekty se prou o maličkosti, za které jsou ochotné položit život. A přesto, jak paní Foxová zjistila, v dobách míru i války (jež právě hrozila v hugenotské pevnosti LaRoche) zůstávaly vztahy mezi oběma národy natolik srdečné, že se jejímu podnikání nepřestávalo dařit. U ní mohli Francouzi porazit svého odvěkého ostrovního nepřítele v pohodlí měkoučkých peřin a nemuseli kvůli tomu táhnout do boje. Anebo, a to se stávalo ještě častěji, před ním mohli kapitulovat.

Většina jejich zákazníků si totiž libuje v tom, že se nechá vymrskat prostopášnou anglickou krasavicí. Ne tak markýz. Málokterá luxusní holka byla ochotná vyhovět jeho choutkám a on rozhodně nestál o zoufalé ženské z ulice, poznamenané ve tváři neštovicemi. Takže si jistě umíte představit, jak byl nadšený, když mě, nevinnou mladou vdovu z anglického venkova s vlasy zlatými jako zralá pšenice při západu slunce a s očima modrými jako anglické luční zvonky, objevil mezi ovečkami paní Foxové.

Jelikož mě před ním varovali, schovám se za zkušenější kolegyně, ale tím na sebe jen poutám jeho pozornost. Můj strach

na něj působí jako afrodiziakum. I přes sklopené řasy vidím, jak se mu dech zrychluje vzrušením.

„Vystup si dopředu, Charlotte,“ vyzve mě kuplířka sametovým hlasem. „Ať si tě pán může prohlédnout.“ Když váhavě přešlapuji na místě, pokyne dalším dvěma kurtizánám, aby mě předvedly. „Je u nás nová. Není sice už panna, ale je hodně zachovalá. Dosud ji měl jen její manžel, kterého bohužel rozdrtilo mlýnské kolo.“

Cítím, jak mě na tváři šimrá slza, ale když mě jedna z holek rýpne pod žebra, podívám se markýzovi do očí, vyloudím na tváři nejistý úsměv a vyseknu před ním pukrle. „K vašim službám, milorde.“

„To je ono,“ prohlásí dychtivě. „Podívejte na tu pleť. Tvůj manžel byl pracháč, co? Je vidět, že jsi nikdy nemusela pracovat.“ Kývne na paní Foxovou. „Beru. Je dokonalá.“

Když mi ale holka vedle mě zašeptá do ucha, co přesně mě čeká, couvnu před jeho nataženou rukou. Zahlédnu za ním Rogera, který vystupuje jako „synovec“ paní Foxové, ale ve skutečnosti je to její mladý milenec a vyhazovač. Drží zákazníkы na uzdě... a v případě nutnosti i holky. Markýz sleduje můj vyděšený pohled a oba vidíme, jak Roger zatíná a rozevívá svoje masité tlapy, jako by tím ke mně vysílal dva různé signály. *Jestli to markýz přežene, zakročím. Ale jestli odmítneš potěšit svého prvního klienta, ucítíš tyhle ruce na sobě a bude to bolet víc než to, co má za lubem on.*

A tak se smírůuji se svým osudem. Copak má chudá anglická vdova na vybranou?

Tvářím se kurážně, přestože se uvnitř celá klepu, a vedu si ho do pokoje, který je jednoznačně cítit tím, k čemu bordel slouží. Ale tohle není obyčejné doupě neřesti. Vidím tady žebřík, masivní dřevěný poutací kříž ve tvaru písmene X, lavici a něco jako stojan na sedla. Na zdi visí krátké i dlouhé, silné i štíhlé plácačky. V jednom koutě je připravená káď

s březovými proutky a v dalším se povalují dűtky, které někdo v afektu odhodil a zapomněl je tam. Stěny jsou vymalované motivy růží s pivoňkami a zařízení odpovídá typickému salónu anglického měšťana. Podlaha je dřevěná, čistě vydrhnutá a je pokrytá červenými koberci.

Kývne směrem ke kříži a pochopím, že po mně chce, abych poslušně vsunula ruce do řemenů připevněných k trámům. Je to kus chlapa, voják a zkušený šermíř, který mě levou rukou může dostat, kam chce, a dokáže si vynutit absolutní poslušnost. Ale vzruší ho, když sama pokorně strčím ruce do pout.

Nejdřív zlomí moji vůli. Až potom přijde na řadu tělo.

Zamírím ke kříži, ale po cestě se zastavím. „Dáte si víno, pane?“ vyhrknu.

„Cože?“ Nechápe.

„V... víno, milorde. Paní Foxová říkala, že bych vám měla... nabídnout víno.“ Zasměje se, když vidí, jak se snažím oddálit nevyhnutelné. Pomalu přistoupím k nízkému stolku, a když nalévám nápoj do jediného poháru, všimnu si, že se samolibě ušklíbne a otočí hlavu k březovému proutí.

Nevylíji ani kapku.

„Děkuji, drahoušku,“ pronese markýz a vezme si ode mě pohár, jako bych byla vážená dáma, a ne anglická děvka, kterou chce zbít do krve. Hodí do sebe víno, otře si rty krajkou u rukávu a gestem mi naznačí, ať si nasadím pouta.

Postavím se tváří ke kříži a vsunu ruce do řemenů. Hrubá kůže se mi zaryje do zápěstí.

„Obráceně,“ poručí mi.

Pomalu se otočím a nastavím mu svou zranitelnější stranu. Upevní mi ruce vysoko nad hlavou a co nejvíc je roztáhne. Čekám, že pouta utáhne na doraz, ale přepočítám se. Nechá mi ruce volně viset, vyprostit je však nemůžu. Můžu sebou škubat a uhýbat, ale dosáhnu jen toho, že si rozedřu zápěstí do krve. Je vidět, že má praxi!

Pořád ještě jsem oblečená. Markýz vytáhne z opasku nůž. Paní Foxová mu započítala do ceny i výdaje za moje šaty spolu s nezbytnými náklady na felčara.

„Milorde, zapřísahám vás, počkejte chvíli.“ Zarazí se. Nemám po ruce žádný scénář – paní Foxová všechno nechala na mé přirozené intuici –, ale kdyby nějaký existoval, jsem si jistá, že by začínal nějak takhle. „Jsem vdova a zůstala jsem na světě úplně sama. Pro lásku boží, mějte se mnou slitování!“

Pozvedne zbraň a přistoupí ke mně. „Takže ty jsi sama,“ utrousí. „Bezmocná. Budeš křičet, krasotinko? Jestli budeš zticha, dám ti navíc deset liber. A paní Foxová se nic nedozví, co ty na to?“ Usměje se, ale pak mu přes tvář přeletí stín a zavravorá. Rychle se vzpamatuje. Přece si nenechá zkazit takovou rozkoš trapnou bolestí břicha.

Čepel se dotkne mého hrdla těsně nad vysokým živůtkem. Ostatní nevěstky vystavují svoje přednosti na odiv, ale mně je jasné, že ho vzrušuje, když si je obnaží sám. Nůž nalehne na drahou látku a já cítím, jak mi nabroušené ostří líbá tělo pod vrstvami oblečení. Řízl mě? Nevím, neboť nůž je tak ostrý, že nerozeznám tlak od bolesti. Nebude prvním mužem, který mě poznamená.

Hedvábí tiše vzdychá, jak ustupuje noži... a najednou se markýz zapotáčí. Ruce se mu sevrou v křeči a zase se bezmocně otevrou. Nůž hlasitě zařinčí o podlahu.

Už? Ne, ještě je brzy. Ale dlouho to trvat nebude.

„Milorde!“ zvolám. Ani ve snu ho nenapadne, že by děvka, za kterou mě má, mohla mít starost o jeho zdraví. Tvor, kterého spoutal, se může strachovat jen o to, aby nepřišel o peníze, které má dostat od madam. Dnešní den se na mně podepíše tak jako tak – jestli mi on nezaplatí za to, že mě mohl vymrskat, kuplířka mě zbije za to, že nezaplatil.

Snaží se napřímit, ale začne zvracet na červený koberec.

Nevadí. Jed z vína už mu stejně pronikl hluboko do organismu. Svému osudu neunikne.

Přestanu se tvářit vyděšeně a stojím naprosto klidně se spoutanýma rukama vysoko nad hlavou. Jsem připoutaná a on je volný, ale teď má pro změnu nahnáno on.

„Neměl jste se stavět proti kardinálovi,“ předu tíše. „Jednou by vám to prošlo. Obdivuje odvahu. Ale podruhé ho taková troufalost přestává bavit.“

„Sakra!“ vypraví ze sebe a zmateně mě pozoruje.

„Je pro vás hodně neobvyklé, milorde, ztrácet vládu nad vlastním tělem? Umím si to představit. Radši ovládáte ostatní. Jak se vám líbí být bezmocný a cítit bolest?“

Přepadne na bok do vlastních zvratků.

„Slyšíte mě, milorde?“ Lituji, že není blíž, aby mi věnoval větší pozornost, protože bych ráda, aby si vyslechl, co mu potřebuji říct, než naposledy vydechne. „Posílá mě kardinál Richelieu, abych vás zabila ve jménu státu, ale mám vlastní důvod, proč se radovat, že zmizíte ze zemského povrchu. Vaše žena mi kdysi prokázala laskavost. Nezasloužil jste si ji. Víím, že všichni uvěřili tomu, že se utopila, a litují vás za tragickou ztrátu, jaká vás potkala. Ale já ji jednou viděla plavat za molem v Nice ve vysokých vlnách. Určitě by se neutopila v nádrži pro koně. Přiznejte, že ji máte na svědomí, a dám vám protijed.“

Z posledních sil se dokutálí k noži, který mu vypadl z ruky, a pokusí se jím na mě zaútočit. Jak dojemné. Pak v agónii zachroptí, strne v poslední křeči a vytřeští oči do nicoty, kam patří.

Povzdechnu si. Přiznání by mě potěšilo už proto, že bych se mu mohla vysmát, až by prosil o protijed. Ale nevádí.

Jednoduchým akrobatickým kouskem zvednu kotník k přivázané ruce a skrytým nožem – jedním z mnoha, protože člověk nikdy neví – se odříznu.

Paní Foxová nakoukne do dveří. „Hotovo? To šlo rychle.“

„Moje jedy zabíjejí rychle. Byla bych radši, kdyby to šlo pomaleji, ale srdce se mu tak rozbušilo vzrušením při představě, jak mi ublíží, že se mu jed rozšířil žilami rychleji, než jsem čekala.“ Třu si zápěstí, ale tentokrát díkybohu nemám podlitiny. Když mě jindy muži přivazovali, neprošlo mi to tak lehce.

Paní Foxová se s odporem zadívá na markýze. „Asi se mi nebudete chtít svěřit s tím, co jste na něj použila. Mohlo by se mi to někdy hodit.“

„Až vás omrzí Roger?“

Zakloní hlavu a rozesměje se. „Až mě ten omrzí, pošlu ho do penze jako ty před ním. Kdepak, zabíjení není nic pro mě. Nechte si svoje jedy pro sebe, milady. Mám svoje metody, jak na muže.“

„Zřejmě skvěle zabírají. Zdá se, že obchody vám kvetou.“

Pokývá hlavou. „Díky vaší příležitostné pomoci.“

„Co by byla Paříž bez paní Foxové?“ zeptám se. „Nestojím o to, abyste se vrátila do Anglie.“

Povzdechne si. „Ach, ta mlha a nebe bez slunce. Někdy se mi po tom zasteskne. Co vám?“

Změřím si ji přimhouřenýma očima. „Jako Francouzka jsem nejšťastnější ve své rodné zemi.“

Zas se zasměje. „Samozřejmě, samozřejmě.“

Ta je ale mazaná.

„Dala byste si po tak namáhavém výkonu trochu vína?“

Zabloudím pohledem k prázdnému poháru na stole. „Necítím se na nic silného. Víno člověku zatemní mozek. Mám poslat někoho, aby se postaral o tohle?“ Ukážu na tělo, které ještě před chvílí patřilo zvrhlému markýzovi.

„Není třeba, Roger ho hodí do řeky hned, jak zajde měsíc. Odpočiňte si. Nikdo se nedozví, že tu dnes v noci byl. Takže,“ zatváří se ještě lstivěji, „jsme vyrovnané?“

„Hmm... Co takhle ještě pár malinových tartaletek? Na cestu. Nechci se tu moc dlouho zdržovat. Pak si budeme kvít.“

„Zůstaňte ještě, drahoušku. Nemám často příležitost mluvit s někým tak inteligentním, jako jste vy.“ Vezme mě za ruku a sejdem po schodech do jejího soukromého salónu, kde si povídáme o jejích holkách, místním soudci a ceně másla.

Jak vidíte, ženy mezi sebou dokážou skloubit vzájemné sympatie s obchodem, i když ve vztahu k mužům to nedokážou.

Dalo by se říct, že mám o mužích nízké mínění. Ovšem po pravdě řečeno mám nízké mínění o celém lidském rodu. Jen muži mají větší prostor pro svoje neřesti.

Doma – a o tomhle domovu vědí jen čtyři lidé – si svléknu šaty, které načichly bordelem, a opláchnu si v umyvadle obličej. Kdybych tak mohla smýt studenou vodou úplně všechno! Umyji si začerněné oči a rumělku na tvářích, falešné signály, které nastavuji světu podle toho, jakou tvář zrovna potřebuji. Vždycky mám nějakou masku.

Všude, jen tady ne.

Uslyším za sebou kroky a zprudka se otočím, vedená instinktem vytríbeným dlouholetou praxí. Ve výhledu mi brání voda, jež se mi perlí na řasách, ale v hrubých obrysech rozeznám mohutnou mužskou postavu, která se ke mně sklání. Než se vzpamatuji, zmocní se mě, přitiskne mi k tělu paže a odzbrojí mě.

Odzbrojí mě svými polibky.

Sotva popadám dech a srdce mi buší v hrudi jako splašené. Když konečně uvolní svoje sevření, zamrkám, abych lépe viděla, a vydechnu: „Drahoušku!“ Vyprostím se mu a pověším se mu na krk. Přitáhnu si ho k sobě, oba ztratíme rovnováhu a v záchvatu smíchu sletíme na koberec, na kterém skončíme s propletenými údy. Chvilku se spolu

přetahujeme a pak se mu obkročmo posadím na hrud' a rukama nahmatám jemný puls na jeho hrdle.

Políbím ho na pulsující tepnu a ucítím pod svými rty bušení krve.

V tomhle domě mám všechno, co si podle ostatních, kteří si myslí, jak dobře znají milady, rozhodně nezasloužím. Spíš by mě poslali do vězeňské cely a seslali na mě muka pekelná. Moje jméno – nebo spíš můj titul, protože nikdo neví, kdo ve skutečnosti jsem, dokonce i v Paříži mám spoustu tváří – šeptají ve tmě stejně bázkově, jako když mluví o ďáblu, jako by mě vyslovením jeho jména mohli přivolat. To by koukali! Moje krása je součástí mojí legendy. Smrtelně nebezpečná krása.

Ale nejsem tak krásná, jak si všichni myslí, ani smrtelně nebezpečná. Příroda mě sice obdařila určitými dary, ale toho, čím jsem dnes, jsem dosáhla vlastní pílí a praxí – jen díky nim jsem se stala kardinálovým člověkem a nejobávanějším vrahem ve Francii.

Přichází třetí člen naší domácnosti a přináší s sebou malého čtvrtého človíčka. S nadzdviženým obočím se zaměří na naši bojovou pozici. „Mise byla úspěšná? Snad se ani nemusím ptát.“

Pustím hraběte de Wardes a vklouznu do lněného županu, než převezmu vrnící uzlíček od madam Bonacieux, nebo jak si právě říká. Je agentkou stejně jako my. Získala místo královniny švadleny, které si pojistila falešným sňatkem se starším vlivným kupcem. Královnu zřejmě okouznila svým vtipným podbízivým švitořením a ta se jí při zkoušení vyšívání spodního prádla svěruje prakticky se vším. A to se pak donese rovnou ke kardinálovi, královnině úhlavnímu nepříteli.

Podívám se do tváře svého andílka, protože v jeho přítomnosti nevnímám nic kromě něj, takovou má mateřství moc, ale také nemusím vidět bolestný pohled, který se mihne přes

tvář mého milého, kdykoli pomyslí na mou misi. Oba rozumově víme, že tak potupné úkoly a nebezpečí jsou součástí naší práce, ale srdci to příliš neulehčí. I já se měním v hromádku nervů, kdykoliv se chystá na nějakou misi on.

Jakékoli uklouznutí, sebemenší zrada anebo náhoda můžou zničit veškeré štěstí, které sídlí v našem domku.

A osud zas dostává novou šanci, aby nám ukázal, jakou má nad námi moc. Madam Bonacieux dostala vzkaz od našeho pána. Nový úkol.

Můj milý si bere naše dítě na klín a já ji vyslechnu. Je to něco tak triviálního, že poslouchám jen na půl ucha. Mám se sblížit s tím gaskoňským klukem d'Artagnanem, který se tu najednou objevil a jen tak mimochodem stačil zmařit dvě z kardinálových spiknutí. Hračka. Jestli se mi nepodaří omotat si kolem prstu devatenáctiletého burana, můžu to tu rovnou zabalit. Madam Bonacieux nedávno také dostala za úkol svést ho svými rafinovanými triky a po jejím fingovaném únosu a královských intrikách v tom chlapec pěkně lítá. Ale kardinál má vždycky radši v ohni dvě želízka. Je to jeden z lehčích úkolů méjí kariéry. Unaveně se nadechnu a skoro to vyzní jako povzdech. Zeptám se svojí přítelkyně: „Proč?“

„Jeho Eminence se o toho šikulu zajímá a chce ho získat pro svou věc. Ten mladíček se hned spráhnul s královskými mušketýry a je ho všude plno. To on dokázal přivést královně její diamanty od Buckinghamu a zachránil tím její čest.“

Můj syn, celý ulepený od krému s meruňkami, vydá podivný chrochtavý zvuk. Ohlédnu se a zjistím, že poprskal otci hrudník, což oběma zřejmě připadá náramně zábavné.

„Hlavně to musela být dost ubohá spiknutí,“ rýpnu si, „když je dokázal překazit takový venkovský balík. Ale nemyšlela jsem to svoje *proč* jen tak. Musí za tím být něco většího.“

Všichni tři, jeden jako druhý špióni, zmlkne. Přišli jsme ke kardinálovi jako nádoby, ne úplně prázdné, ale s řadou

pórů, kterými do sebe nasáváme všechny jeho řeči o povinnosti, spravedlnosti a míru. Jedna strategická smrt může zabránit smrti tisíců, prohlašuje, stejně jako kus bláta může zachránit hráz. Děláme to pro vdovy, děti a naše mladé vojáky.

Myslím, že jsem osobně pomohla vdovám a dětem z vlastní kapsy víc než kardinál. Když tak pozoruji krutý a nelitostný svět kolem nás, přinejlepším můžu o naší práci říct, že bez nás by bylo ještě hůř.

Což má ovšem hodně daleko k tomu, aby díky nám bylo líp.

Za tu dobu, co se známe, spolu dokážeme mluvit očima. Známe nazpaměť všechny argumenty. Víme, že nemůžeme odejít.

„Měli bychom toho nechat,“ prohlásím, když mi do nozder zavane mléčná vůně mého syna, která mi vytěsňuje z hlavy pach sexu a zvratků a tak mě omámí, že vyslovím nahlas svoje přání.

Hrabě kývne a vysloví to, co víme všichni. „Nepustí nás. Zabil by nás i všechno, co je nám drahé.“

Ráda bych namítla, že jsme jeho nejlepší zvědové i zabijáci a jsme pro kardinála rovnocenným soupeřem. Ale tak to ve světě nechodí. Šakalové trhají na kusy lvy a pouštní písek nakonec zlikviduje každý kolos. Kdybych byla sama, riskla bych to. Ale vidíte, o co všechno můžu přijít.

Pečlivě se obléknu, schovám se v šatech jako v kostýmu, který je mou zbraní. Nakonec si na krk zavěším růženec s červenými a černými korálky. Člověk nikdy neví, kdy bude potřebovat pomoc.

Kdybyste mi před deseti lety řekli, jak může být špionáž nudná, zasmála bych se. Ale každá práce, kterou neděláte z lásky, ale z povinnosti, se časem změní v nádeničinu. Odhalit tohle tajemství, unést tamtoho prince, zfalšovat jedno psaní a ukrást jiné... Připomíná to úklid domácnosti. Přestože

dočista vydrhnete podlahu, zase se zašpiní. Po deseti letech každé vzrušení omrzí.

Téměř bezmyšlenkovitě upoutám d'Artagnanův pohled, aby mě následoval, a sehraji scénu s lordem de Winterem (mým údajným švagrem; vystřídala jsem stejně falešných manželů jako madame Bonacieux). Impulzivní Gaskoňec, předvídatelný jako hodiny, vyzve de Wintera na souboj. Prolitá krev mladíka ještě víc navnadí. Jestli vyhraje, vítězství ho tak rozparádí, že splní každé moje přání za sliby, které nikdy nesplním. Pokud by ostří de Winterova meče mělo zasáhnout jeho, zahraji starostlivou chuťvu a získám si ho tak jako tak.

Můj milý odvezl našeho syna na venkov, aby si tam mohl hrát v jeteli, a nepochybuji, že se pokusí spřátelit s nějakou včelou a vášnivě ji stiskne, což nemůže skončit jinak než s lepkavou sladkostí na bolístku ke spokojenosti všech zúčastněných kromě včely. Jelikož nemám nic lepšího na práci, obléknu se jako žena, která je tak chudá, že se ji nikdo nepokusí okrást, ale zas nevypadá tak uboze, aby si ji někdo spletl se šlapkou, a vyrazím na místo souboje.

Za Lucemburským palácem se už shromáždily davy diváků. Soupeři si přivedli sekundanty... a ještě další... a další! Je běžné vzít si s sebou kamaráda, který dohlédne, aby všechno probíhalo podle pravidel, anebo aby zaujal místo duelanta v případě, že toho přemůže zbabělost. Ale tři sekundanti? Všichni d'Artagnanovi přátelé na sobě mají mušketýrskou uniformu. Dohadují se o něčem ve stínu a všimnu si, že jeden z mušketýrů se nakloní k de Winterovu muži a něco mu šeptá. Jakmile dohodnou pravidla pro případ zranění nebo úmrtí, přesunou se do kruhu osvětleného pochodněmi v rukou sluhů.

Přestože jsem d'Artagnanovy přátele nikdy neviděla na vlastní oči, samozřejmě jsem si o nich něco zjistila, stejně jako o přezdívkách, pod kterými vystupují. Je tu podsaditý

bonviván Porthos a štíhlý Aramis, působící dojmem světce a romantika.

A pak rozpoznám tvář třetího mušketýra a dech mi uvízne v hrdle. Nemluvný Athos, nejstarší z nich a zároveň nejnebezpečnější, dokonce i v podroušeném stavu, ze kterého se skoro nikdy neprobere.

Athos. Dal si jméno podle svaté hory s kláštery, kam mají ženy vstup zakázán. Dokonce i zvířecí samice.

Měla jsem to vědět. Ale jak jsem mohla? Muž, kterému jsem kdysi tak věřila, pro mě přestal existovat.

A přesto teď stojí přede mnou a nepřítomně žvýká zlatou ozdobnou šňůru od uniformy. V tu chvíli ožije všechno, co jsem k němu kdy cítila. Něžné city. A pak zrada.

Kdysi jsem byla nevinná. Kdysi, když jsem ještě nosila jiné jméno, jsem měla srdce otevřené a připravené přijmout lásku. Při pohledu na něj mi ruka zaletí k hrdlu. Na levé straně mi dlouhá lokna zakrývá hladkou jizvu, barvou a texturou skoro nerozeznatelnou od vlastní kůže.

Popadne mě vztek – vztek a strach, jedno plodí další. Neboť vztek může člověka dohnat k neuváženým činům. Víc než cokoli jiného mám chuť ho nenápadně obejít, nikým nepovšimnutá nenápadná žena, a rozříznout mu hrdlo, aby žíznivá země do sebe vsákla jeho krev. Ale jeho přátelé by mě hned zastavili. Odtud strach. Nebojím se smrti, která nade mnou nepřestává kroužit jako dravá poštolka. Je to strach z toho, že ztratím, co jsem konečně našla.

A tak se sevřeným srdcem ustoupím zpátky do stínu a nechám Athose bojovat a skrývat se pod falešným jménem.

Část první

První kapitola

1615

*P*ochybuji, že můj otec lord Paget zaregistroval, že má dceru, dokud se ze mě nestala žena. Do té doby jsem mu nebyla k užitku.

Matka mě vychovávala na venkovském sídle poblíž Yorkshiru v nádherném, i když ponurém kraji, který byl dějištěm mých dětských her a vstupoval do mých snů. Když vzpomínám na domov, nevybaví se mi hodovní síň ani přepychová ložnice *maman*, ale cimbuří na obzoru, středobod mého vesmíru. S *maman* jsme trávily celé dny venku. Zdi ji děsily. Jednou mi řekla, že v každém životě je dost zdí i bez kamenů a malty.

Pojmenovala mě Clarice, zdokonalenou verzí starého rodného jména Clarick, kterou moji předci celá staletí používali pro chlapce i děvčata. Když jsem se procházela venku nebo jsem se projížděla na koni, vesničané z Yorkshiru mě občas oslovovali lady Clarick. Nesnažila jsem se je opravovat. S člověkem z Yorkshiru stejně nepohnete.

Pokud jsem nebyla s *maman*, dováděla jsem s dětmi z hradu. Šeptandou se ke mně doneslo, že některé z nich byly mými nevlastními sourozenci, počatými během sporadických, ale zato plodných návštěv lorda Pageta. Běhali jsme spolu po vřesovištích a odvažovali jsme se hluboko do jeskyň roztroušených po údolích. Zvláště jsem si oblíbila Denyse, sokolníkova syna. Byl o něco starší než já a zosobňoval pro mě zároveň hrdinu i soupeře. Byl ještě odvážnější než já a jednou se ztratil v jeskyni na celé dva dny.

Přestože jsem měla naprostou volnost v tom, s kým se stýkám, *maman* důsledně bděla nad tím, abych od ostatních dětí nepochytila severský přízvuk. Nikdy mě neuhodila ani nezvysílala hlas bez ohledu na to, do jaké rošťárny jsem se namočila, ale jakmile mi ujelo *dunna* nebo *owt* či *nowt*, přísně nakrčila obočí a já se rychle opravila. Dohlížela na mě, abych mluvila buď kultivovanou dvorskou angličtinou, anebo elegantní francouzštinou její rodné země.

Jakmile mí kamarádi dospěli do věku osmi nebo devíti let, poslali je pracovat na pole, do vepřína anebo sloužit v domácnosti. Když jsem si občas před *maman* na tu nespravedlnost stěžovala (musím přiznat, že s menší dávkou nadřazenosti vzhledem k mojí svobodě), namítala, že i služba může být ušlechtilá. Jen musí sloužit věci, které věříte.

Od té doby mi dělala společnost jen *maman*. Stále jsem vídala Denyse, protože matka ráda trávila čas s jeho otcem, starým sokolníkem. Byl stejně jako ona rodilý Francouz, a když se vdala, přestěhoval se s ní a stal se členem domácnosti. Naše nádvoří bylo spíš nostalgickou připomínkou zašlé slávy předchozích generací a sokoli i jestřábi v klecích byli tak staří, že skoro nelítali. Přesto jsme byli jednou z mála rodin s nižším než vévodským titulem, kdo vlastnil raroha (vypelichanou napůl slepou samičku) a snažili jsme se starým ptákům zajistit veškerý komfort už proto, že šlo o čest rodu.

Byly jsme si s *maman* tak blízké, že jsem občas nevěděla, které myšlenky pochází ode mě a které jsou její. Doma na hradě byla většinou zamlklá. Ovšem venku v zahradách a na větrem bičovaných pláních porostlých vřesem a tymiánem mi bez přestání něco vykládala a učila mě všechno možné. Vědomosti jsou mocná zbraň, kladla mi na srdce. Smála jsem se, že nemám žádné nepřátele, tak na co mi jsou zbraně? Každá žena má nepřátele, namítala. Pomluvy, čas, samotu, lítost...

Ožívala, když mě prováděla bylinkovou zahradou, kde pěstovala rostliny, kterými léčila všechny členy naší domácnosti. Kovář trhal zuby a řezal končetiny a moje matka se jako každá paní panství starala o to ostatní. Až se jednoho dne stanu hradní paní na vlastním panství, budu dělat to samé, a proto bylo důležité, aby mi *maman* předala všechny svoje znalosti.

Toho rána, kdy se mi navždycky změnil život, zrovna kvetl náprstník. „Náprstník je prudce jedovatý, *ma chère*,“ varovala mě *maman*. „Zpomaluje srdeční činnost. Hrstka listů v bylinkovém čaji zklidní zrychlený puls, kterým často trpí obézní a starší lidé. Dvě hrsti zabijí do hodiny i toho nejsilnějšího muže. Jeho srdce bude tlouct takhle.“ Vytukala na svoje stehno rytmus, nejdřív svižný a přirozený, a pak zpomalovala. Ukončila ho hlasitým tlesknutím. „A je konec.“

Trpělivě jsem jí naslouchala, vždyť mě podobné věci učila od té doby, co jsem brala rozum. Na začátku mě vždycky důrazně varovala, že všechny léčivky můžou zabít člověka, pokud se přesně nedodrží dávkování. Připadalo mi to u léčitele jen přirozené. Nerada bych omylem zabila svoje pacienty.

„Kostival,“ pokračovala, „než rozkvete, připomíná náprstník. Dává se do čaje při potížích na hrudi. Když se lordu Pagetovi přitíží z chladného počasí tady na severu, často mu vařím odvar z kostivalu a šanty kočičí. Ale nikdy nesmíš ty dvě bylinky zaměnit.“

„Tak proč jsi je zasadila hned vedle sebe?“ zeptám se. Napadlo mě, že i zkušená bylinkářka jako moje matka může někdy sáhnout vedle.

Jen se zasmála a pronesla: „*Pour l'amour de la beauté.*“ Ty dvě květiny prostě vedle sebe vypadaly dobře.

Přišlo mi to dost zvláštní. Celá tahle zahrádka byla na rozdíl od formálních zahrad na panství nepřehledná, s neškodnými léčivkami jako rebarbora a routa, bujícími v neuspořádaných trsech, hned vedle bolehlavu (při lekci o něm jsem pokaždé vyslechla příběh o Sokratovi) a oměje (kterého jsme se směly dotknout jen v rukavicích, neboť jed z něj mohl proniknout do těla kůží).

Je to užitková zahrada, není pro okrasu, vysvětlila mi *maman*. Tyhle rostliny jsou jako boží prst, říkala. Jejich prostřednictvím se prý může dostat každému pod kůži, do samého nitra, a pohrát si s ním podle libosti. V tom spočívá krása téhle zahrádky. Mně to moc krásné nepřipadalo, ale zbožňovala jsem to tady jako všechno, co souviselo s matkou.

Pak jsme si vyjely na koních a závodily jsme spolu přes vřesoviště. Měla jsem novou klisnu, těžko ovladatelného tmavohnědého grošáka. Díky svému temperamentu byla rychlá – pokud jsem ji nechala běžet, kam chtěla – a poprvé v životě jsem předhonila *maman* na velkém šedém valachovi.

„Výborně!“ křičela a hlasitě se smála. Líbilo se mi, jak se její hlas bez zábran rozléhá pod purpurovým nebem. Za zdmi hradu spíš šeptala a vlastně si vůbec nevzpomínám, že by při těch vzácných příležitostech, kdy nás otec poctil návštěvou, mluvila. Tady mohla být sama sebou. Už jako malá jsem vytušila, že někdo z nás v sobě musí skrývat dvě nebo tři osobnosti.

Sesedly jsme z koně a volně jsme je přivázaly, aby se mohli pást. Moje oči bezděky zaznamenaly všechno, k čemu byly vy-cvičené – šichu i metlici a v bažinaté prohlubni zářivý asfodel.

Viděla jsem typickou hromádku peříček na místě, kde nějaký jestřáb uchvátil ubohého ptáčka, a puklinu ve skále, kde se mohla skrývat zmije. Zaregistrovala jsem shluk mraků, připomínající skvrnitě zbarvení makrely, ohlašující blížící se bouřku. Podle *maman* většina lidí projde životem s klapkami na očích. Snažila se mi předat svoje pozorovací schopnosti.

Podle mých řečí o závodění na koni a bylinkářství si můžete myslet, že jsem vyrůstala jako divoška. Ale za zdmi hradu mě *maman* učila všemu, co musí umět dokonalá dáma. Neměla jsem trpělivost na vyšívání, a navíc jsem dávala přednost přírodním nepřizdobeným dekoracím, ale měla jsem šikovné ruce, a když bylo třeba, uměla jsem i šít. Měla jsem estetické cítění, a přestože mě ani matku nebavilo tkaní, spolupracovaly jsme na vzorech, které *maman* zadávala ke zhotovení služebným. Až bych se jednou vdala, chtěla jsem si je vzít s sebou do domu svého manžela, neboť jsem je považovala za svoje duševní vlastnictví, i když hrubou práci odvedl někdo jiný.

Zato mě matka nutila nekonečné hodiny příst, protože tvrdila, že přeslice a vřetenou člověka učí trpělivosti. Netrpělivost mu škodí víc než všechny ostatní neřesti, vysvětlovala mi. Hamižnost, chtíč, zlost, vražda – ty všechny jsou plodem netrpělivosti. A ženy potřebují především trpělivost.

Dále jsem uměla tančit, zpívat, recitovat poezii a zabrnkat na patnáctistrunnou loutnu melodii odpovídající dané situaci. Dokázala jsem debatovat o současné literatuře a s *maman* jsme si pro zábavu nahlas předčítaly dramata od Johnsona a Shakespeara. Předváděly jsme pantomimu, na niž jsme se převlékaly do jejích starých dvorských šatů, různě přizdobených, abychom připomínaly chytré dívky nebo oslnivé mladíky z her, které jsme předváděly. Jednou do roka, koncem jara, když zmizelo bahno a cesty začaly být průjezdné, jsme navštěvovaly ve stanu představení kočovných herců, kteří přijížděli na vesnickou slavnost. Spolu s nadšenými vesničany

jsme se smály komedii plné převleků a omylů ve *Večeru tříkrálovém* a tajily jsme dech při dvorských intrikách v *Hamletovi* a *Macbethovi*. To bylo moje první setkání se světem, tehdy jsem začala v nejasných obrysech snít v jambickém pentametru o vzrušujících dobrodružstvích.

Roky plynuly a oblečení po matce mi bylo stále těsnější. Naučila jsem se pohybovat jako dáma, cupítat ve střevíčkách na vysokém podpatku a rafinovaně se ovívat vějířem. Bylo to formální a upjaté, ale brala jsem to jako hereckou příležitost a v tom věku mi to přišlo jako zábava. Tenkrát jsem ještě nevěděla, že žena musí hrát, kdykoli na ní muž spočine pohledem. Že se může chovat přirozeně, jen když je sama.

Podle matčiných slov mě to mělo připravit skoro na všechno, co mi život přivede do cesty.

Což muselo znamenat manželství. Co jiného by to mohlo být? Manželství, anebo klášter. Ani v divadelních hrách nemají ženy moc na výběr, přestože pár šťastných zažije na cestě pod čepec nějaké to dobrodružství. Další alternativu představoval chudobinec nebo živoření v domácnosti nějakého příbuzného, ale já rozhodně nebyla stvořená k tomu, abych se stala starou pannou.

Jako jedinou možnost jsem viděla manželství, ale už tenkrát jsem věděla, že si pod ním představuji něco jiného, než co jsem viděla u rodičů. Jejich vztah byl chladný a těžko pochopitelný. Já toužila po manželství plném vřelosti a lásky, smíchu a neutuchající konverzace. Byla jsem tehdy pevně přesvědčená, že jsem rovná každému muži na světě a představovala jsem si život ve svazku, který tomu bude odpovídat.

Seděly jsme na drsném vřesu jako obyčejné dojičky z Yorkshiru s volně rozhozenýma nohama a staženými čepci a nastavovaly jsme tvář slunci. „Něco pro tebe mám,“ oznámila mi *maman* a já potěšeně zatleskala rukama. Byla jsem tehdy ještě napůl dítě.

Maman mě pravidelně obdarovávala. Jednou to bylo jehňátko, které mi svěřila do péče, jindy speciální sklo koupené od podomního obchodníka, pod kterým moje ruka vypadala nepřírozeně obrovská a čáry na bříškách prstů připomínaly krajinu s kopci a údolími. Většinou mi ale dávala věci po sobě, předměty, které si celé ty dlouhé roky schovávala jako památku na dětství ve Francii. Staré knihy, porcelánovou figurku, malý drahokam. Nabádala mě, ať na ně dávám pozor, a pokud možno o nich nikomu neříkám. Koho měla na mysli, nevím. Neznala jsem nikoho kromě ní a služebnictva na hradě. Naši nejbližší sousedé žili dva dny cesty od nás, a navíc jsme spolu nemluvili kvůli jakémusi starému sporu.

Teď *maman* vytáhla zpod pláště malý zabalený balíček. Vzrušením jsem málem nedýchala. Doufala jsem, že to bude kniha. Všechny knihy na hradě jsem přečetla snad už stokrát. V angličtině *Královnou víl* a *Vidění o Petru Oráči* a ve francouzštině *Gargantuu a Pantagruela* a *Dafnida a Chloé*. Mohl by to být nějaký nový dobrodružný příběh.

Pocítila jsem hluboké zklamání, když jsem podle tvaru poznala, že kniha to není. *Maman* postupně odhrnula vrstvy látek: nahoře byl bohatý brokát a pod ním hrubá naolejovaná tkanina.

„Zut!“ Zalapala jsem po dechu, když jsem spatřila, co balíček skrývá. Ve slunci se zableskla štíhlá dýka, která nebyla ani v nejšířším bodě širší než můj palec. Vytáhla ji z pochvy a já si ji užasle prohlížela. Oboustranná dýka se zužovala až ke smrtícímu hrotu, kdežto nezdobená rukojeť se nenápadně rozšiřovala.

Pokud mi kniha nevtíravě nabízela vůni dobrodružství, takhle zbraň mi vnucovala nekonečné možnosti bez ohledu na to, zda o to stojím.

Nože pro mě nebyly ničím novým. Jako většina lidí na severu, ať už muž, žena či dítě, jsem s sebou všude nosila čepel,

kterou jsem používala na všechno od úpravy nehtů po napi-
chování masa u večeře. *Maman* se u nás snažila zavést vidličky,
které se používaly na kontinentu, ale jak už jsem naznačila,
v Yorkshiru se staré zvyky jen tak neměnily. Dvorní dámy
i služebnictvo z naší malé domácnosti nabodávaly jídlo, jako
by se bály, aby jim neuteklo. Pak jsem ještě měla jeden menší
nůž s ostřím po jedné straně a s tupým hrotem, který jsem
používala na řezání bylin. Byly to nástroje určené k neškod-
ným účelům.

Ovšem nůž, který matka tak láskyplně chovala v klíně, byl
něco úplně jiného. Jakmile jsem ho spatřila, bylo mi jasné, že
slouží k jedinému účelu: zabíjení.

Pocítila jsem k čepeli hluboký odpor. A zároveň... prsty se
mi samy od sebe natahovaly, aby se dotkly vražedného ostří.
Matka jím přede mnou uhnula.

„Na ostří sahej, jen když ho budeš čistit. Tobě není určené.“
Nikdy předtím se mnou takovým tónem nemluvila. Naskáka-
la mi husí kůže a natáhla jsem se tedy po jílci.

Když jsem se ho dotkla, ucítila jsem vzrušení. Zvedla jsem
dýku a podržela jsem si ji před tváří. Z nablýskané oceli se
na mě díval můj vlastní odraz, tenký a pokroucený.

„Naučila jsem tě všechno o lidském těle,“ pronesla *maman*.
Přestože jsme byly samy a od nejbližšího lidského tvora nás
dělily míle vřesoviště, mluvila tlumeným hlasem, jako by její
slova nesměla slyšet ani země pod námi. Zapůsobila na mě ale
nezvykle naléhavě a vpálila se mi nesmazatelně do paměti.

„Víš, kde má člověk srdce a ledviny. Víš, kde tělní řečiště
přivádí krev blízko k povrchu.“ Zlehka se dotkla několika
míst na svém těle: hrdla, stehenní jamky a měkké křivky bří-
cha v blízkosti pupku.

Kývla jsem. Každý týden se pro potřebu hradu porážela
prasata a *maman* mě vodila dívat se, jak vypadají, když je roz-
říznou. Vysvětlovala mi, že jejich orgány jsou hodně podobné

lidským. Také jsem jí pomáhala, když ji zavolali, aby přišla ošetřit některého ze sluhů anebo vesničana. Zašívala rány, pouštěla jim žilou, aby odtekla špatná krev, anebo jim přikládala na záda skleněné baňky. Při práci mě učila. Věděla jsem, kde přesně je pod žebry uložené srdce a kde pod kůží pulzuje krev.

„Tohle ostří dosáhne všude, *mon coeur*,“ pronesla a oči se jí nepřírozeně zaleskly. „Sklouzne kolem kostí a hladce projede masem. Je to přesný a dokonalý nástroj.“

„Ale k čemu mi bude?“ zeptala jsem se, i když jsem hned věděla, že teď už se od dýky nedokážu odloučit. Připadala mi jako moje prodloužená ruka. Bez ní bych si připadala ztracená. „Mám pocit, že jsi říkala, že vědomosti jsou jedinou zbraní, jakou budu v životě potřebovat.“

„Tohle ostří s tím souvisí,“ prohlásila. „Když budeš vědět, že máš na rozdíl od ostatních v ruce život a smrt, dá ti to nad nimi moc. Utajená vědomost je ta nejlepší zbraň.“

Brzy potom jsme vyrazily domů a tentokrát jsme mlčky cválaly. Cítila jsem, jak mě pochva mrazí na bříše, kam jsem ji schovala pod sukň.

Maman nemohla tušit, co se stane. Nedostaly jsme žádný vzkaz a nečekaly jsme ho. Přesto se nemůžu zbavit dojmu, že toho dne mi nedarovala dýku jen tak náhodnou. Vždycky věděla víc než ostatní.

Když jsme vjely na zpěněných koních na nádvoří, správce nám hlásil, že otec se vrátil ode dvora.

„*Merde*,“ ujelo matce bezděčně.

V chudých domovech jsou otcové po dlouhé nepřítomnosti vítáni objetím a slzami radosti, s upřímným žehnáním a děkováním stvořiteli za jejich bezpečný návrat. Na našem hradě i v ostatních vznešených domácnostech je naproti tomu vzácný návrat pána domu signálem, aby se všichni rozutekli

do svých komnat a upravili se v souladu s bontonem. Předchozí návraty byly formální a chladné, takže jsem věřila, že tenhle nebude jiný.

Maman svolala dvorní dámy a zaúkolovala je: „Mně si nevěšmejte; postarejte se o Clarice. Smrdí stájí.“

Měla pravdu, že ze mě táhl koňský pach. Ale proč by to mělo vadit? Lord Paget si mě nikdy nevěšmal. A nemyslím tím jen to, že by se mě snad ptal, co mě trápí anebo se mnou konzultoval státní záležitosti. Chci tím říct, že kam moje paměť sahala, nikdy se mnou neprohodil ani slovo. Jeho život se odehrával někde jinde. Dřív přijížděl, aby *maman* udělal dítě, dokud mu to můj dost těžký porod nezarazil. Potom na svoje panství na severu už skoro nejezdil. Postupně si odvezl jednoho bratra a pak druhého, aby je připravil pro dráhu vojáka, právníka anebo dvořana. Ale mě si nevěšmal.

Neexistovala jsem pro něj, a byla jsem tomu jediné ráda. Děsil mě, jako se děti děsí kostlivce s prázdnými očními důlky. Když jsem ho jako malá občas viděla, pozorovala jsem ho přes síň anebo ze vzdáleného konce slavnostního stolu, a děkovala jsem hvězdám, že není z otců, kteří svoje děti houpají na kolenou. Křičela bych hrůzou.

Musel mít u dvora hodně práce, protože se doma neukázal skoro pět let. Přesto se mi na něm pořád něco nezdálo, ani nevím proč. Matka o něm nikdy neřekla křivé slovo a sluhové ho nepomlouvali. Nespáchal žádný zločin a kromě toho, že skoro nebyl doma, se nedopustil ničeho, co by moji podezřívavost ospravedlňovalo. Nejspíš mi vadilo, že po jeho příjezdu dočasně ustaly všechny moje radovánky a na pár dnů nebo týdnů mě připravil o matčinu společnost.

Anebo to bylo tím, jak se *maman* v jeho přítomnosti děsivě změnila? Jakoby někde hluboko v sobě pohřbila svoji osobnost. Když jsme byly na hradu samy, byla pro mě vším – sluncem, hvězdami, paní na našem panství. Ovšem jakmile

přijel *papá*, stala se z ní nula. Kdykoliv se objevil, padla na mě tíseň. *Maman* přece byla silná a chytrá – musela mít ke svému chování nějaký důvod, který jsem nechápala.

Nebo jsem se otce prostě bála kvůli jeho chladným očím, které po mně přejížděly, jako by mě neviděly. Dokázaly by mě sprovodit ze světa podobně jako smrt nebo ďábel.

Matčiny dvorní dámy mě svlékly tak rychle, že jsem sotva stačila schovat dýku do postele. Navlékly mě do nových lněných šatů a stáhly mi je přes ňadra dolů. Radši bych si vzala staré šaty po *maman*, vypasované, aby mi seděly. Bylo to dost náročné pro holku, která na sebe jindy v rychlosti hodila sukni a živůtek přes nevyztužený korzet. Moje tělo nebylo zvyklé být tak nedůstojně zdeformované. Dřív jsem podobné šaty nosila jen jako kostým pro matčino a svoje pobavení. Teď šlo do tuhého, připadala jsem si jako rytíř táhnoucí v brnění do války.

Když jsem byla hotová, přišla se na mě podívat *maman*. Nejdřív jsem v jejích očích zahlédla záblesk hrdosti a souhlasu. Ale pak zavrtěla hlavou. „Co mě to napadlo?“ zeptala se sama sebe. „Svlékni to, všechno.“ Krátce se poradila s jednou z dvorních dam, která odešla a rychle se vrátila s jinými šaty ve fádni hnědé, slušnými a dokonale vhodnými pro dámu, ale jednoduchými, bez jakýchkoli ozdob. Živůtek mi sahal vysoko ke krku a hrudník jsem měla tak zmáčknutý, že vypadal úplně plochý.

„Udělala jsem něco špatně, *maman*?“ zeptala jsem se, ale neměla čas mi odpovědět.

Než jsem se vzpamatovala, stála jsem s ostatními členy domácnosti ve velké síni. Služebnictvo se seřadilo v dolní části do vlnicích se řad, zatímco matka v šatech, které si před dvaceti lety přivezla od dvora, trpělivě čekala vepředu. Vyrazila jsem k ní, ale gestem mě poslala zpátky do řady svých dvorních dam.

Asi vás napadne, jak skvělé musí být postavení dvorní dámy, a na královském dvoře to určitě tak je. Tam jsou dvorní dámy dcerami vévodů nebo jde o princezny z ciziny. Mají nenáročné úkoly – držet královně vějíř a radit jí v srdečných záležitostech. Většinou se po nich chce, aby s královnou konverzovaly a občas si na nich mohla vylít špatnou náladu, ale také dodávají lesk jejímu majestátu do té doby, než se vdají.

Dvorní dámy mojí matky měly mnohem skromnější původ.

Nejvznešenější z nich byla sestra rytíře, která nemluvila skoro o ničem jiném než o stáří jejich rodového jména a o současném úpadku rodiny. Pak tu byla červenolící dcera svobodného sedláka, jejíž hlasitý nakažlivý smích a dobromyslná povaha vynahrazovaly nedostatek dobrého vychování. Jedna byla právníkova dcera a další hezounká chudá sirota, neteř správce panství. Jejich titul mohl působit honosně, ale ve skutečnosti fungovaly jako lepší služky, které větraly *maman* lůžkoviny, spravovaly jí šaty a připravovaly koupel. Při večeři seděly vedle mě s *maman* a povídaly jsme si; tak to chodí na venkově, kde je každý sloužící něčím mezi otrokem a rodinným příslušníkem.

Doufala jsem, že se mezi nimi ztratím. Lord Paget přijel hlavně za *maman* a také se chtěl ujistit, že všechny jeho polnosti vykazují co největší zisk. Byla jsem si jistá, že si mě nebude všimnout víc než společnic mojí matky.

Když vešel do síně, všichni hned zmlkli. Neviděla jsem ho dobrých pět let. Tenkrát jsem byla ještě dítě a vypadala jsem jako divoška, samá ruka samá noha. I otec se změnil. Polnosti mu musely dost vynášet, protože měl vytríbenější oblečení i způsoby.

S nacvičenou grácií zamířil doprostřed místnosti. V životě jsem neviděla někoho tak přepychově oblečeného. Měl na sobě přiléhavý, oslnivě bílý dublet, lesknoucí se jako perleť, s vyšívaný zlatými paprsky. Na nohou měl krátké pumpky,

o jakých jsem sice už slyšela, ale ještě jsem je neviděla. Byly sytě černé jako les o půlnoci a prošívané stříbrnými květy a liánami. Punčochy měl karmínově rudé v odstínu čerstvě prolité krve a zápěstí a hrdlo mu zdobila jemná flanderská krajka. Vypadal spíš jako manekýn než jako muž.

Ovšem podivně bezvýrazné modré oči mu zůstaly a kriticky si jimi měřil všechny shromážděné. Navzdory přepychovému obalu pod ním zůstal stejný. Nikdy předtím se tak dobře neoblékal. Museli ho u dvora povýšit.

Asi v polovině místnosti se otec formálně uklonil. Rapír, který měl zavěšený u pasu, se provokativně zvedl a postavil se jako výzva proti všem. *Maman* jeho pozdrav opětovala, hluboce se mu uklonila a půvabně nadzvedla sukně. Sklonila se skoro až k podlaze, a i když se napřímila, hlava jí zůstala pokorně sklopená. Hned vypadala menší a slabší. Nechtělo se mi uvěřit, že to je tatáž žena, která ještě dopoledne cválala na koni přes vřesoviště jako valkýra. Nechápala jsem, jak se dokáže tak dramaticky proměnit, jako by to ani nebyla ona. Když jsem se na ni pozorně zadívala, neviděla jsem v její tváři žádné pnutí. Nevypadala, že něco hraje. Prostě se *proměnila*.

Kdybych se hodně snažila, dokázala bych to také?

Zas k ní zamířil nepřírozenou chůzí, při které zvedal nohy jako voják na přehlídce. Nejdřív zaletěl pohledem doprava a na ústech mu zahrál úsměšek, nejspíš proto, že zaznamenal Denysovy boty ušpiněné od sokolích exkrementů, a pak doleva směrem k dvorním dámám a ke mně. Neodvážila jsem se ani hnout a čekala jsem, že mě bude ignorovat, anebo mi věnuje jen letmý pohled a zas zapomene na mou existenci. Před pěti lety jsem byla uhrovitá puberťačka a doufala jsem, že dnes na něj udělám lepší dojem.

Lord Paget se najednou zastavil a upřeně se na mě zadíval. Nedíval se mi do očí, ale přejížděl mi očima po těle, jako bych byla vzácný exemplář. V rozpacích jsem sklopila hlavu

a rychle jsem v duchu přemýšlela, co se mu na mně nezdá. Mám čisté boty? Upravené vlasy? Zachytil se mi snad lem spodničky a sukně o zapínání živůtku a odhalil všem moje spodní prádlo? Vždyť si mě celé ty roky ani nevšiml!

Ostýchavě jsem zvedla hlavu, abych mu pohlédla do očí, které se ještě chvíli dívaly níž, než konečně opětovaly můj pohled. Srdce se mi splašeně rozbušilo. Můj otec! Poprvé v životě jsem pocítila nesmělý záchvěv náklonnosti. Možná jsem se neměla čeho bát. Všechno to byla jen dětinská fantazie, strach z neznáma. Dokonce se na mě začal usmívat. Obrnila jsem se a na oplátku jsem k němu také vyslala rozpačitý úsměv.

Nespouštěl ze mě pohled, a přestože bych nedokázala popsat, co jsem si v něm četla, naskákala mi z něj husí kůže. Rozhodně to nebyla otcovská láska.

Ještě chvílku si mě prohlížel a pak pokračoval v cestě k *maman*. Políbil jí ruku a vedl ji pryč. Všichni ve slavnostní síni vydechli úlevou, jen mně v žaludku přetrvávala nepříjemná pachůť.

Služebnictvo se pomalu rozptýlilo do všech stran a Denys se s úsměvem vydal ke mně. Bylo mu už skoro dvacet, ale cítili jsme se stále spřízněni už tím, že jsme pili stejné mateřské mléko. Jeho matka, obyčejná žena z Yorkshiru, mě kojila, když *maman* přišla o mléko. (O pár let později zemřela na souchotě.) Jako děti jsme si spolu hráli od východu do západu slunce, i když já vždycky byla o krok pozadu za svým hrdinou, kterému jsem se chtěla vyrovnat. Jiní kluci by před tak otravnou ženskou vzali nohy na ramena, ovšem ne tak Denys. Ukazoval mi hadí vejce a čtyřlístky a vysvětloval, jak šimrat pstruhy v potoce, aby se nechali chytit. A vždycky, ale opravdu vždycky na mě počkal, když jsem mu nestačila. Ještě když jsem byla starší a přišla jsem o většinu kamarádů z vesnice, občas jsem ho vyhledala ve stájích.

Poslední dobou jsem ho ale skoro neviděla. Někdy od našeho posledního setkání uplynuly celé týdny a měsíce a domnívala jsem se, že se mi vyhýbá, protože je tak zaneprázdněný starostmi dospělých, že nemá náladu hrát si s dítětem. Dalo se to očekávat, ale přesto mi chyběl a měla jsem mu za zlé, že mě opustil.

Teď jsme ale zase snadno vpluli do starého kamarádství. Pamatovala jsem si, jak dokázal hladce přejít z vybroušené francouzštiny do nesrozumitelného yorkshirského dialektu, a vždycky mě dokázal něčím rozesmát. Stejně jako moje matka mi často dával dárečky – lesklé pero vzácného černého čápa, tmavé se zelenými a purpurovými odlesky; obléžek s kouskem blýskavého opálu anebo buclaté mládě plcha. Měla jsem všechny schované v krabici ve svém pokoji – samozřejmě kromě plcha. To nenasytné zvířátko mi v podstatě neslezlo z ramene a do roka se ujedlo k smrti lískovými oříšky a marcipánem.

„Věřila bys, že Izolda snesla vejce?“ hlásil mi Denys, když jsme vyšli ze síně a moje široké sukně se mu otřely o nohu.

Hned jsem zapomněla na divný pohled, kterým si mě měřil otec, a vyprskla jsem smíchy. „V jejím věku?“

„Ta stará slepice se nezdá. Samozřejmě je neoplodněná. Pokud se k ní ovšem nedostal Robber.“ Robber byl jediný samec, kterého jsme chovali, malý islandský sokol, který se choval jako pán tvorstva.

„A to by technicky šlo?“ zeptala jsem se. Snažila jsem se představit si malého namyšleného ptáka na naší důstojné staré matroně a zase jsem se rozesmála.

„Nešlo. Někteří ptáci se můžou křížit, ale tihle dva ne. Pojď, Izolda se chce pochlubit.“ Vzal mě za ruku a táhl mě na dvůr se stájemi. Od mých divokých her s dětmi sloužících se skoro nikdo z mužského pohlaví nedotkl mojí obnažené kůže. Dávali si na to pozor i štolbové, kteří mi pomáhali na koně.

Denys mě popadl za prsty, jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě, a ucítila jsem, jak ve mně zažehl jiskru, která mi přeskočila z ruky přímo do srdce.

Celý den byl ve znamení zvláštních pocitů. I tehle mě vyvedl z míry, třebaže byl příjemný.

Ve stáji jsem pochválila Izoldu za vajíčko. Vyrobila pro něj hnízdo z vlastního peří a úlomku kosti, kterou vydávala. Hrbila se nad ním s načepýřeným skvrnitým hrudníkem a chránila mládě, které se nikdy nevylihne. Když jsem se jí zkusila dotknout, zprudka po mně vyjela, přestože jindy byla krotká. Zнала mě od narození.

„Za pár dní ho odnesu,“ ozval se Denys. „Ale zaslouží si, aby si aspoň chvíli užila pocit, že něco dokázala.“

„Musí být smutné přijít o dítě,“ poznamenala jsem. „I když je to jen prázdné vejce.“

„Máš dobré srdce,“ řekl Denys. Stáli jsme u sebe tak blízko, jak jen moje sukně dovolovaly. Vzhledla jsem k němu. Byla jsem na ženu vysoká, ale on byl ještě vyšší. Měla jsem jeho tvář důvěrně přečtenou – oči jako dva zelené jaspisy a jemné rysy, lemované střapatými vlasy v barvě písku. Vepsala se do mě stejně nesmazatelně jako matčina tvář a vlastně jsem ji znala líp než tu svoji, protože v celém hradě jsme měli jediné zrcadlo. Byla to tvář, se kterou se člověk cítí bezpečně.

„To se mi na tobě vždycky líbilo,“ pokračoval. „Jak pečuješ o bezbranná zvířátka a chováš se velkoryse k podřízeným, hlavně těm věrným.“

„A co z toho jsi ty?“ zeptala jsem se s úsměvem. „Podřízený, nebo zvířátko?“

„Samozřejmě jsem tvůj ponížený služebník,“ odpověděl, ale pak se pokřiveně usmál. „I když pamatuješ, jak ti Sylvan seděl na prsou, když jsi ho krmila sladkostmi?“ Sylvan byl můj plch.

Nic víc neřekl, ale jeho slova ve mně spustila lavinu pocitů, ze kterých se pode mnou podlomily nohy a zatočila se mi hlava.

„Já... radši půjdu.“ Nadzvedla jsem si sukně, protože jsem si uvědomila že kvalitní látkou zametám slámu a ptačí trus na podlaze.

Díval se za mnou a cítila jsem, jak mě propaluje pohledem.

Když jsem na dvoře před stájemi vrazila do otce, byla jsem rozrušením celá uzardělá.

„Copak to tu máme?“ zeptal se. Měl vyšší hlas, než bych čekala, a také jsem předpokládala, že na mě bude shlížet z výšky svého majestátu, ale byli jsme stejně velcí. Oba jsme měli podpatky.

„Můj pane,“ pronesla jsem a vysekla jsem mu pukrle. Nedočkávala jsem ho oslovit *papá*.

Přistoupil ke mně a ucítila jsem za zády zeď. Chce mě snad obejmout? Proč si mě najednou po tolika letech všimá? Měla bych být ráda, že mi konečně věnuje pozornost, ale místo toho jsem tušila zradu.

„Slyšel jsem, že lady Pagetová má novou dvorní dámu,“ pronesl a ovanul mě jeho zatuchlý dech.

„A-ano, pane.“ Byla jsem naprosto zmatená. Je pravda, že matka sotva před měsícem přijala do svých služeb správcovu neter, ale proč se mnou probírá chod domácnosti?

„Jsi sladká,“ pronesl a hřbetem ruky mě pohladil po tváři. „A moc pěkná.“ Omotal si kadeř mých plavých vlasů kolem prstů a přikročil tak blízko, že jsem zalapala po dechu. Tiskla jsem se k chladným kamenům a dotkli jsme se oblečením.

„Jsi hodná holčička?“ zeptal se. Musela jsem se hodně přemot, abych se neodvrátila před jeho dechem. Bála jsem se, abych ho neurazila. „Jestli budeš hodná, dám ti zlatou minci. Jak by se ti to líbilo?“

Napadlo mě, že mě po pětileté nepřítomnosti pořád bere jako třináctiletou holku s pupínky, která sotva odrostla

krátkým sukýnkám. Patrně si neví rady, jak se chovat k dospělé dceři. Možná se dokonce cítí provinile, že si mě dřív tak málo všimal.

Snad bych byla radši, kdyby se ke mně choval jako dřív. Tohle bylo rozhodně dost nepříjemné.

„Víš, jak se chová hodná holčička?“ zeptal se. „Hodná holčička nic nepoví.“

Položil mi ruku na prsa a začal mi po nich rejdit dlaní. Nechápu, co ho na tom vzrušovalo, protože jsem byla korzetem s dřevěnou výztuží tak sešněrovaná, že jsem měla hrudník jako prkno a živůtek starosvětských šatů mi sahal až ke krku.

„Lorde Pagete!“ Zkusila jsem křičet, ale přitiskl mi na ústa svoje odporne rty a ucítila jsem jeho smrdutý dech.

Najednou ho ode mě někdo odtrhl. Viděla jsem Denyse, jak s ním zápasí. Denys byl podstatně silnější a bez námahy otce odhodil stranou.

„Ty drzý spratku!“ zvolal otec. „Budeš viset za to, žes na mě vztáhl ruku!“

„Lorde Pagete, vždyť je to vaše dcera,“ prohlásil Denys důrazně.

Otec pootevřel pusu a se svým knírem vypadal jako vousatý kapr. „Ona... já... To není nová dvorní dáma?“

„Ne, pane. Je to lady Clarice, vaše jediná dcera.“

„Ale mojí dceři je...“ začal počítat na prstech a nápadně zbledl, než se nepřírozeně rozesmál. „Samozřejmě! Jen jsem zkoušel její poctivost. A obstála výtečně. Její matka z ní vychovala opravdovou dámu, bude z ní počestná manželka.“

Vzal si Denyse stranou a zřetelně jsem slyšela, jak i jemu nabízí zlato za mlčenlivost. Zřejmě hodný chlapec taky nic nepoví. Denys k mému údivu peníze přijal. Slyšela jsem cinkání mincí a pak se otec bez ohlednutí odporoučel pryč.

Určitě si všimnete, že i tady spolu jednali výhradně muži a řešili všechno mezi sebou. To oni o mně rozhodovali,

přestože jeden z nich byl pán a druhý jen pomocník sokolníka. Jako bych tu nebyla.

Když jsem osaměla, opřela jsem se o zeď a namáhavě jsem oddechovala. „Co říkal?“ zeptala jsem se Denyse.

„Spletl si tě s jednou ze služek a připadalo mu, že jsi zralá, aby tě svedl,“ odpověděl.

„Chceš tím snad říct, že chtěl...“

„Udělat to, co by Robber rád udělal Izoldě, kdyby mohl.“

Neměla jsem mu za zlé, že se málem dopustil incestu. Bylo přirozené, že nepoznal dceru, se kterou nikdy nemluvil. To nebyl jeho hlavní prohřešek. Spíš mě děsilo pomyšlení, čemu je vystavená každá osamělá panna v jeho domě. Co kdybych byla služka? Měl by nade mnou absolutní moc. Kdybych ho odmítla, při nejmenším by mě vyhodil bez prostředků na ulici. A kdybych ho doopravdy namíchla, mohl by proti mně vznést obvinění, jaké by se mu zlíbilo, a pak si vychutnávat pohled na to, jak mě bičují na vesnickém náměstí, přivazují na pranýř, anebo dokonce věší. Možná toho nikdy nevyužil, ale měl takovou moc a každý v jeho službách to věděl.

Ty chudinky ho nemohly odmítnout. A ne jeden muž by v něm dokonce viděl džentlmena za to, že nabídl peníze za něco, co si mohl vzít zadarmo.

Můj otec byl přece jen zrůda.

„A ty sis od něj vzal zlaťáky?“ zeptala jsem se Denyse za hořkle. Čekala bych, že se zachová líp.

Pokrčil rameny. „Stejně bych mlčel. Tak proč na tom nevydělat? Peníze se jednou můžou hodit.“

„Co tomu řekne *maman*, až se to dozví?“ Víc než sebe jsem litovala všechny ostatní ženy.

„Clarice,“ pronesl laskavě a vzal mě za paži, „všichni vědí, co je tvůj otec zač. Polovina děcek na hradě je jeho a i ve vesnici zplodil spoustu nemanželských harantů. Když poběžíš za matkou a vyzvoníš jí, co tě právě potkalo, nikomu tím nepomůžeš.“

„Chudák *maman!*“ zvolala jsem. „Ale něco se musí udělat, aby toho nechal! Přece nemůže jen tak beztréstně... násilnit ženy.“

„A co asi mám dělat? Říct o tom vesnickému knězi? Anebo by sis přála, abych lorda Pageta zamordoval ve spánku? Promluvil si s ním jako chlap s chlapem? Clarice, tak to prostě na světě chodí.“ Pohládl mě prsty po tváři a setřel vzpomínku na otcův nechutný dotek. „Jen bys měla vědět, že všichni muži nejsou jako tvůj otec. Bohužel je jich dost, ale všichni takoví nejsou. Nemělo by to vypadat takhle – hrubě a brutálně, nemělo by jít o nátlak ani o finanční transakci.“

Dotkl se mých vlasů a zlehka mě políbil a rty.

„Láska by měla být něžná. Měla by ses jí otevřít.“

Měla jsem zakřičet, vlepít mu facku anebo zavolat naše hradní strážce, aby ho odvedly.

Ale nic z toho jsem neudělala.

Ani když mě znovu políbil.

Když jsem přišla za matkou do jejích komnat, nenašla jsem ji tam, a tak jsem se posadila na sametový polštář a čekala jsem. Rozhodla jsem se, že jí neřeknu, o co se otec pokusil. A přesto jsem potřebovala útěchu, jakou mi dokázala poskytnout jen ona. Možná bych ji dokázala probudit ze strnulé netečnosti, kam ji uvrhla otcova návštěva, a mohly bychom spolu vymyslet něco, čím bychom ho zaměstnaly, aby neměl čas obtěžovat ženy na hradě.

Od věci by nebyl ani nápoj z kozlíku lékařského a heřmánku. Pokud bude ve dne zaneprázdněný a po setmění tvrdě usne, dívky na hradě se nebudou mít čeho bát. Ovšem to by asi bylo málo. Spíš kozlík s něčím silnějším. Prošla jsem v duchu všechno, co mě *maman* naučila o bylinách. Často zdůrazňovala, že důležité je dávkování, v tom spočívá rozdíl

mezi lékem a jedem. Lístek či dva rulíku se špetkou oměje by ho spolehlivě odrovnaly na celou noc.

Zděsila jsem se. Vždyť já uvažuji o tom, jak otrávit vlastního otce!

Ne, opravila jsem se v duchu. Jen přemýšlím, jak ho vyléčit z jeho neduhu.

Z chodby ke mně dolehly něčí hlasy. Jeden z nich patřil lordu Pagetovi. Po vzoru Polonia v Hamletovi, kterého u nás kdysi uvedli kočovníci, jsem se běžela schovat za dlouhý závěsný gobelín a doufala jsem, že mě nepotká stejný tragický osud.

„Je to dospělá ženská, Victoire,“ říkal otec. „Nikdy jsem neviděl tak zářivě zlaté vlasy a tak dokonalou pleť. A ta její postava! Udělá díru do světa. Bude ozdobou dvora ve Whitehallu.“

„Můj pane, vždyť je to skoro ještě dítě a netuší, jak to ve světě chodí.“ Matka mluvila tiše a zdvořile, ale vycítila jsem z jejího hlasu, že je napjatá jako struna violy.

„Je jí osmnáct a u dvora se říká, že v osmnácti je žena za zenitem a ve dvaceti je jako mišpule, zkažená dřív, než dozraje. Vsadím se, že do čtrnácti dnů udělá štěstí minimálně s vévodou, ale může mířit i výš.“

„Jak může mířit výš?“ zeptala se *maman*. „Tam už není moc z čeho vybírat, většinou jsou to samí ženáci.“

„Ovšem ten nejlepší ještě ne.“

„Snad si nemyslíte na Karla?“ Karel byl králův mladší syn a poté, co jeho starší bratr Jindřich před pár lety zemřel, i dědic koruny. „Ten si přece může vzít jen princeznu, a k tomu cizinku, aby se posílilo spojenectví s jinou zemí.“

„Možná,“ přiznal otec. „Ale je mu teprve patnáct a všichni patnáctiletí kluci jsou jako jeleni v říji. Manželství uzavřené potají může být později legitimizované. Anebo jeho anulování může vynést přinejmenším vévodství.“